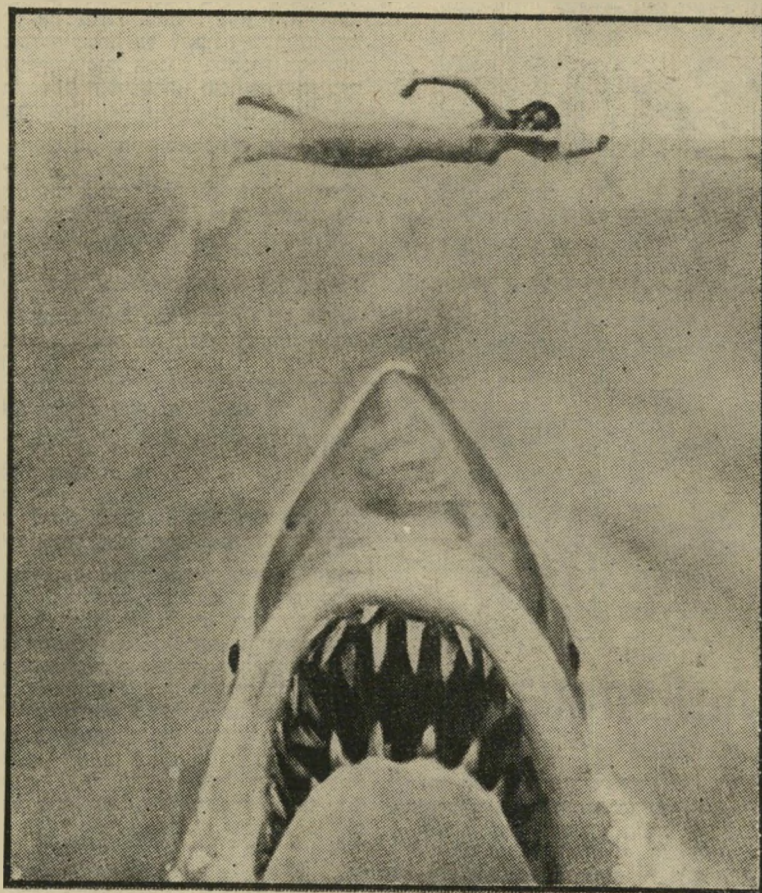

סיפורה האישי של התיירת היהודיה שנאבקה במשך חצי שעה

עם כריש בים אילת - והתובעת עתה פיצויים בסך מיליון ל"י

הפניתי את ראשי ראיתי את ראשו של הכריש ששיניו לפתו את ידי. צעקתי מאימה יותר מאשר מכאב. ניסיתי למשוך את ידי מתוך שיניו ולא הצלחתי. נדמה לי שיותר משהוא ניסה לנגוס בידי, הוא רצה להטביע אותי ולמשוך אותי כלפי מטה. כאשר לא הצליח בכך הוא התרומם מעל פני המים והצליף בהם.

"בידי חשניה, הפנויה, תפסתי בפיו של הכריש, מעל השיניים, ומשכתי אותו למעלה כדי להפריד בין הלסתות שלו, שהתהדקו סביב ידי. הצלחתי לחלץ את ידי השמאלית מתוך שיניו. תוך שניות כבר היו כל המים מסביבי אדומים מדם. דמי שלי. הייתי מבוהלת עד מוות מאימה. צעקתי לעזרה. התחלתי לשחות ולהתרחק מהמקום בו תקף אותי הכריש. המחשבה היחידה שפיעמה בראשי היתה להגיע במהירות אל החוף."

תחילה חשבה האשה שרגלה נלכדה בסלע או בקורת עץ שי צפה במים. היא לא חשה כאב, אלא רק משיכה אחת עזה כגון רגלה הימנית. היא ניסתה ל"געת בכף רגלה, כשהיא בועטת במים ברגלה השמאלית, בי מאמץ לשמור את ראשה על פני המים, ומישהו באפלה בי ידה השמאלית. היא לא הצליחה ליצור מוצא את כף רגלה. ידה תרה אחרי החלק העליון של הרגל ואז הצליף אותה גל של בחילה וסחרחורת. אצבעותיה המגושמות מצאו זיו עצם ובשר משוסע והיא ידעה כי חנזל ה"חם והפועם, שקלח בין אצבעותיה תיה בתוך המים הקרים, היה דמה שלה. כאב ואימה הלמו בה יחדיו. הוא בלע את רגל האשה בלי ללעוס אותה. בשר ועצמות נעלמו בתוך הלוע ה"אדיר בעוית אחת ויחידה.

"המצילים ברחו ממנו..."

"ה ספקתי לשחות אולי 50 מטר, כאשר הכריש תקף אותי שנית. הפעם הוא נעץ את שיניו הלבנות הגדולות בידי הימנית. ידעתי כבר מה לעשות. בידי השמאלית, הפצועה והשותתת דם תפסתי בפיו והפרדתי בין לסתותיו כדי לחלץ את ידי טוב. עשיתי זאת בכל כוחי ושוב הצלחתי להוציא את ידי משיניו. נאבקתי עמו על פני המים ומי תחת למים. ואז הוא התרחק שוב. "ידי, ששחה במרחק של כמה מטרים ממני, וראה כיצד הכריש תוקף אותי, מיהר להזעיק עזרה. אחרי התקיפה השנייה של הכריש ראיתי סירה מתקרבת

ב מילים אלה תיאר סיטר בנצ'לי, בספרו מלתעות (הכריש), את סצינת האימה בה תוקף כריש אשה בחוף פלורידה ומשסע אותה לגורים. תוך זמן קצר תוקרן סצינה מקפיאת דם זו על מסכי הקולנוע בארץ, כאשר יחול בהצגתה של הגיסיסה הקולנועית של מלתעות. ובאותה תקופה ממש תיחשף בפני ביתהמישפט המחוזי בבאר-שבע דראמה מחרידה לא סתות מוז המחוארת ביצירת הספרותית, שתיראה כאילו יצאה אל אולם בית-המישי סט ישר מדי הספר.

על דוכן-העדים, בפני השופט-המחוזי אסריים לרון, תעמוד צעירה דקתגו ותי מירה ותגולל סיפור מוזעזע שרק אנשים

"הכריש הושאיר בגופי

600 טביעות שיניים!"

אלי. זו לא היתה סירת-משטים רגילה. זו היתה סירת-טול, המורכבת משני מצוי פים המחוברים בספסל מוגבה שמעליו חותרים במשטים. משהו הדומה לאופני מים. על הסירה היו שלושה אנשים. שני גברים ואשה, שמנה מאוד. הסירה התיקבה אלי והייתי בטוחה שניצלתי. הרמתי את שתי זרועותי לעברם כמי שקורא לי עזרה, ואז, למראה זרועותי הנשוכות ושותתות הדם, ולמראה הדם מסביבי, נתיקפה האשה שעל הסירה בהיסטריה ופרצה בועקות אימים.

"האנשים שעל הסירה דיברו אלי בי עברית משהו שלא הבנתי. כשהם ראו שאני מבינה הם אמרו לי לשחות בעקיבותיהם, אחרי הסירה. לא הבנתי מדוע הם לא מרימים אותי כדי להציל אותי ממני. לא הבנתי מדוע הם בורחים ממני. בסך הכל מהסירה. אבל הם אמרו לי לשיחות בעקבות הסירה ואחרי-כך הם ימשו אותי מהמים. עשיתי כמו שאמרו. שחיתי אחרי הסירה. שהתרחקו לא לכיוון החוף אלא אל לב הים. אחרי 25 מטר, הסירה הגבירה את מהירות חתייתה והתרחקה ממני. לא הבנתי מדוע הם בורחים ממני. באותו זמן לא חשבתי על הכריש והיכן הוא נמצא. חשבתי רק על האנשים האלה שרואים אותי פצועה וקוראת לי עזרה ובורחים ממני. הייתי המומה מול תופעה זו של הטבע האנושי. מעולם לא הייתי מעלה בדעתי שייתכן מצב כזה. "הספקתי לרדוף אחרי הסירה המת-

הכובע והשעון שלי, בעת ששהיתי במים. חיפשתי את המציל כדי לשאול אותו אולי נמצאו חפצי. מצאתי אותו עומד ליד סוכה על החוף ושותה משחו. אבל הפצתי לא נמצאו.

"השעה היתה בערך ארבע וחצי כשי נכנסו לים. הספקתי עוד לשוחח עם תיירי, רת, שבילתה קודם בקיבוץ, וביקשתי ממנו להציל אותי. הוא ענה שיש לו מותקן על החוף. כשנכנסנו למים הם היו נחמדים וצלולים. הכל נראה בסדר. המון מתרחים ציפס על החוף ואיש לא העלה בדעתו שיש איזו סכנה במים או משהו מסוג זה. "מול החוף, במקביל לו, עגנה אוניית משא גדולה. פיליפין היה שמה. אם זכר רוני אינו מטעני, היא עמדה במרחק לא רב מהחוף והחלטנו לשחות לעבר ה"אוניה. הסתובבנו והתחלנו לשחות בחזרה, התקרבו לחוף.

"לפתע הרגשתי משהו שסוחב אותי בידי אל תוך המים. תחילה חשבתי שזה איזה צוללן שחומד לו לצון ומושך אותי מתחת למים. לא העליתי אפילו בדעתי שזה מסוגל להיות משהו אחר. ביכלל לא חשבתי על כרישים. מעולם לא שמעתי שיש כרישים באזור הזה. איש גם לא הזהיר אותי מפניהם לפני שנכנסתי למים. אבל כעבור שניה הבנתי שזה לא צוללן אלא אונייה. המשיכה בידי הפכה לנשיכה, שהתהדקה סביב בשר ידי השמאלית. יחד עם הנישיכה הרגשתי גם משיכה בכוח עצום כלפי מטה, אל תוך המים. כשי-

בקיץ 1974, היא היתה בת 20, סטור דנטית לרפואה שנה ראשונה, ושחיינית מצטיינת. במינכן, עיר הולדתה ומגוריה, היא נימנתה עם נבחרת-ההשחיה הבווארית, הצטיינה במישחירגב והתירזה. לארץ היא הגיעה לבלות את חופשתה בחברת ידידי לספסל הלימודים באוניברסיטה.

"הרגשתי משהו טוב אותי..."

השבוע, בפעם הראשונה מאז ניצלה מי מלתעות הכריש, הסכימה ביאטריס לספר את סיפור הקרב הימי הנואש שלה שהתנהל במיפרץ אילת ומדווח את הרקע לתביעת פיצויים בסך של מיליון ל"י אותה הגישה נגד עיריית-אילת ונגד ממי-שתי-ישראל.

בדירת יידיים בתל-אביב, שם היא שוהה עד להופעתה בפני בית-המשפט בבאר-שבע, שיחזרה ביאטריס, בלעדית עבור העולם הזה, את הפרשה.

"לפני שירדנו לאילת, ביליתי מיספר ימים בתל-אביב. הלכתי לשחות בחופי תל-אביב והרצליה והתרשמתי מהחוסים המסודרים ומסדר-ההפיקות וההצלחה שהיו שם.

"אותו יום באילת, היה יום חם מאוד. ירדתי עם ידידי אל חוף-הרחצה הרשמי שמול שורת המלונות על חוף אילת. יום לפני כן, כשהיינו בים, נעלמו לי שם

חיים מעטים וזכו לספרו. יהיה זה סיפור אימה וגבורה בו תתאר הצעירה היהודיה בת ה-22 ממינכן, כיצד נאבקה במשך חצי שעה כדי לחמוק ממתעות של כריש טורף בחוף אילת, ויכלה לו. סימני אותו מאבק לחיים ולמוות, שהתינהל בחודש ספטמבר 1974, עדיין ניכרים בבירור על גופה של ביאטריס. כף ידה השמאלית היא תותבת המחליפה את מקום הכף שנקטעה. זרועה הימנית, כמו שאר חלקי גופה, גדושה בצלקות ללא ספור - הצלקות שהותירו בגופה שני הכריש. אצבעות ידה הימנית מתפקדות בקושי. בעיניה עדיין טבועה האימה. ביאטריס נחשבת לנס רפואי, באותה מידה שהיא נחשבת כפלא אנושי. שכן, כמעט לא ידוע על מקרים של בני-אדם שהותקפו על ידי כרישים, נפגעו בצורה כה חמורה ונותרו בחיים. הסטאטיסטיקה מצביעה על כך שכשמונים אחוז מנתקפי הכרישים מתים, עוד בתרם הגיעו אל בית-החולים. אם הצליחה ביאטריס להינצל הרי זה רק בשל אומץ-ליבה, בהחלטתה הנחושה להיאבק בכריש, שהסתער עליה שוב ושוב.

כאשר הגיעה ביאטריס לישראל, העולם הזה מכבד את בקשתה של ביאטריס, שביקשה לא לפרסם את שם מימשתתה עד הופעתה במישפט, כדי להי" מנע מהטרדות.